

Hoofdstuk 1 Waar het begon

Bekka is 6 jaar

Het was nog donker buiten toen Bekka haar kleine voetjes op de koude badkamertegels zette. Haar pyjamabroek hing een beetje scheef, de rand van haar shirtje kriebelde tegen haar buik.

“Mama zegt dat ik mezelf moet wassen,” fluisterde ze zacht, alsof de muren konden horen dat ze twijfelde.

Ze stond voor de lavabo, het porselein voelde glad onder haar vingertjes. Hoe moest het ook alweer? Stopper erin, ja. Water laten lopen. Eerst warm? Of eerst koud?

Ze slikte.

“Oké, Bekka. Jij kan dit.”

Ze draaide aan de warme kraan. Het water begon te stromen, langzaam eerst, maar dan steeds sneller. Stoom kringelde omhoog en het porselein werd nat. Ze keek naar het water dat zich vulde, bijna hypnotiserend.

Oei.

Te veel warm.

Te veel water.

Haar hart begon sneller te kloppen. Hoe moest ze het stoppen? De kraan! Of de stopper eruit?

Ze greep naar het metalen hendeltje in de wasbak. Haar vingertjes schoten uit, net naast het gladde metaal, en het water spatte tegen haar pols.

“Auw!” Het was heet, té heet.

Ze hapte naar adem, haar lip begon te trillen. Het water in de lavabo stond al tot aan de rand. Voor ze wist wat er gebeurde, gutste het over de rand heen, klaterend op de tegels.

“Oh nee... oh nee...”

Tranen prikten achter haar ogen terwijl het warme water zich een weg zocht over de vloer, langs haar tenen, richting de deur.

“Mama gaat zó boos zijn...”

Bekka's hele lijfje begon te beven. De angst greep haar bij de keel, duwde haar adem weg. Ze voelde hoe de paniek haar

overspoelde, net als het water. De tranen gleden stilletjes over haar wangen, maar ze durfde niet te bewegen. Alleen maar kijken hoe het water verder en verder kroop, alsof het de boosheid van haar moeder al vooruitstuurde.

Toen hoorde ze het.

De voordeur die openging.

Haar adem stokte. Haar hart bonkte nu zo hard dat het haar oren vulde. Voetstappen. Steeds dichterbij, zwaarder met elke stap.

Haar ademhaling versnelde mee met het ritme van die stappen.

En daar stond ze. Haar moeder. In de deuropening, de ogen donker van woede, de handen al tot vuisten gebald.

“WAT! HEB! JIJ! GEDAAN!”

“Mama... sorry... sorry mama... please niet boos zijn...”

“Ik laat je vijf minuten alleen en heel de badkamer staat onder water!” Haar moeders stem sneed als messen door de ruimte. “Jij rotkind! Kan je nu helemaal niets?!”

Bekka's schouders trilden. Haar lippen vormden opnieuw 'sorry', maar haar stem was nauwelijks hoorbaar.

“Naar je kamer! Ik moet je vandaag niet meer zien!”

Bekka bleef staan, haar kleine lijfje verstijfd, de tranen als warme stromen over haar wangen.

“Vanonder mijn ogen! Zeg ik!!” brulde haar moeder, terwijl haar ogen vuur spuwden.

Bekka draaide zich om, haar benen leken van steen. In stilte, op natte voeten, strompelde ze naar haar kamer, waar ze zich op haar bedje krulde, snikkend in haar kussen.

De kamer voelde klein en benauwd, zelfs al was het raam op een kier gezet. Bekka bleef op haar bed liggen, haar knieën opgetrokken, haar armen eromheen geslagen. De zon kroop langzaam verder over de vloer, maar ze durfde niet te bewegen.

Beneden hoorde ze haar moeder heen en weer lopen. Poetsen, schrobben, kasten openslaan en weer dichtgooien. Het geluid van de stofzuiger bulderde door het appartement, alsof het ook de stilte moest opzuigen die tussen hen hing. Bekka kromp telkens een beetje in elkaar als het geluid dichterbij kwam, bang dat haar moeder de deur plots zou openslingeren.

Maar dat gebeurde niet.

De uren trokken voorbij en toen hoorde ze de voordeur met een klap dichtvallen.

Bekka spitste haar oren.

Stilte.

Ze beet zachtjes op haar lip, twijfelend of ze het aandurfde. Haar maag knorde zacht. Misschien kon ze heel even uit haar kamer glippen, iets te eten zoeken, snel en stil. Maar het beeld van haar moeder die ineens weer zou opduiken, haar ogen vol woede, hield haar tegen.

In plaats daarvan sloop ze naar het raam. Bekka zette haar voorhoofd tegen het koude glas en keek naar beneden, naar het grasveld achter het appartementsgebouw. Daar had ze vroeger vaak gespeeld met haar broer. Ze zag het nog voor zich, hoe hij haar had leren fietsen, zijn hand stevig in haar rug terwijl ze wankelend de eerste meters maakte.

Sinds hij weg was, voelde het huis nog leger.

Stillere muren, langere dagen.

Ze dacht vaak terug aan hem. Aan de momenten die van hen waren. Hun geheimpjes, hoe hij haar aan het lachen maakte, zelfs als mama boos was.

Maar moeder sprak altijd slecht over hem. Hoe hij zagezegd nooit tevreden was, hoe hij haar zou hebben laten staan. Bekka wist niet wat ze moest geloven. Ze had de ruzies vaak gehoord, de stemmen die hoog opliepen, maar ze snapte nooit precies waar het over ging.

Haar vingers gleden over het raamkozijn, als een stille groet naar hem, daar buiten ergens, ver weg.

Hoe zou het met hem zijn?

De nieuwe dag brak aan.

Bekka lag nog stil onder haar dunne deken, luisterend. Het bleef even stil in huis, tot opeens zachte muziek de kamer binnen sijpelde. Een vrolijk deuntje, iets wat ze herkende van de radio.

Ze luisterde gespannen.

Muziek.

Dat was meestal een goed teken.

Voorzichtig gleed ze uit bed en opende haar deur op een kier. Ze wachtte even, haar adem ingehouden, en zette toen kleine, aarzelende stapjes richting de woonkamer. De vloer kraakte zacht onder haar voeten, maar er kwam geen boze stem, geen scherpe blik.

Toen zag ze haar moeder.

Ze stond in de keuken, een grote glimlach op haar gezicht, haar heupen wiegend op de maat van de muziek terwijl ze iets uit de kast haalde.

“Goeiemorgen, liefje!” klonk het, vrolijk en warm. “Heb je goed geslapen?”

Bekka voelde het. Een stroom van opluchting, van geluk, die door haar kleine lijfje golfde. Mama was weer lief. Haar schouders ontspanden een beetje.

“Ja hoor,” fluisterde ze, haar stem voorzichtig.

Haar moeder draaide zich om, hield een pak chocomel omhoog en zei opgewekt: “Ik heb chocomel gehaald! En je favoriete cornflakes.”

Bekka’s ogen lichtten op. Een lach brak door haar gezicht en voor ze het wist, schreeuwde ze het uit:

“Joepie!!”

Ze sprong bijna op en neer, haar zorgen van gisteren verdwenen in het warme moment. Alles voelde even goed. Mama was lief. Alles was goed.

“Mama heeft vanavond een verrassing,” zei haar moeder terwijl ze een bord op tafel zette. “We gaan pizza eten.”

Bekka’s ogen werden groot. “Pizza?”

Haar hart maakte een sprongetje, haar ogen fonkelden bij de gedachte. Pizza was iets bijzonders. Het was zó lang geleden dat ze dat had gegeten. En dan ook nog uit eten? Dat klonk bijna te mooi om waar te zijn.

“Met een vriend van mama,” voegde haar moeder eraan toe, haar stem licht en nonchalant. “Hij spreekt Engels, maar hij is wel superlief.”

Bekka dacht geen moment aan de vriend. Haar hoofd zat vol beelden van kaas die smolt op een warme pizzabodem, van glazen cola met bubbels, van het restaurantlicht dat zachtjes weerkaatste op de tafels. Dat was het enige wat telde. De rest verdween naar de achtergrond.

“Je moet wel heel flink zijn, hè,” zei haar moeder, terwijl ze haar aankeek. Haar stem klonk iets strenger. “Goed luisteren naar mama, goed?”

“Ja hoor, mama. Ik zal flink zijn,” knikte Bekka snel.

Ze schoof haar stoel dicht bij de tafel en begon gretig aan haar cornflakes. Haar lepel schraapte langs de bodem van het kommetje, de melk kleefde aan haar lippen. Na een dag zonder eten voelde elke hap als een feestje in haar buik.

Ze slikte, keek even op naar het pak chocomel. Haar glas was al leeg. Haar mond voelde plakkerig, haar keel droog.

Ze wilde nog een glas.

Maar de regel was altijd één glas. Eén, en geen vragen stellen.

Bekka wiebelde een beetje op haar stoel, haar blik bleef even hangen bij het pak, maar haar handen bleven stil. Dit was niet het moment om regels te breken. Ze moest flink zijn. Echt flink. Mama mocht niet weer boos worden.

Met een klein zuchtje duwde ze haar lege glas weg en at verder, de belofte van pizza als zonnestraal aan het einde van de dag.

Hoofdstuk 2 Patrick

Mama had kleertjes klaargelegd.

Een mooi jurkje, nieuwe sandaaltjes, zelfs sokjes met een kantje eraan. Het rook naar nieuw, alsof het recht uit de winkel kwam, en dat voelde altijd als een klein feestje.

Elke keer als ze iets deden met één van mama's vrienden, kreeg Bekka iets nieuws om aan te trekken. Het was bijna een traditie geworden. En Bekka hield van nieuwe kleertjes. Die momenten voelden even als iets moois, iets speciaals.

Ze deed haar uiterste best om alles netjes aan te trekken. De knoopjes dicht, de sokjes recht. Maar het moeilijkste moest nog komen.

Mama pakte haar borstel en begon aan haar haar.

Ze trok altijd hard.

De tanden van de borstel rukten door de klitten, trokken aan haar hoofdhuid. Het deed pijn, maar Bekka wist dat ze stil moest zijn. Flink moest zijn. Geen kik geven.

"Kom, we moeten ons haasten," zei haar moeder, terwijl ze de borstel neerlegde.

Bekka knikte braaf en volgde haar moeder richting de voordeur. Eerst voorzichtig, maar zodra ze bij de gang kwam, zette ze het op een loopje, haar sandaaltjes klakkend op de vloer.

Beneden, in de hal van het appartementsgebouw, zag ze één van de jongens uit het gebouw. Ze wist zijn naam niet, maar hij lachte altijd naar haar. Zij lachte altijd terug. Gewoon, vriendelijk. Zonder erbij na te denken.

In de auto moest Bekka achteraan in de kleine Mini Cooper. Vast in haar stoel, haar benen netjes naast elkaar. Terwijl mama haar gordel vastmaakte, draaide ze zich om met een serieuze blik.

Die blik alleen al zei genoeg.

Bekka verstijfde meteen. Had ze iets verkeerd gedaan? Haar handen gleden zenuwachtig langs haar jurkje, even checken of alles nog mooi zat, of er niets scheef hing.

"Ik zie je wel kijken, hoor, naar die jongen," snauwde haar moeder plots.

Bekka voelde haar keel dichtknijpen.

“We gaan niet om met dat uitschot, verstaan?!”

“Ja, mama...” Bekka slikte, haar stem bijna onhoorbaar. Haar handen gleden naar haar schoot, haar ogen naar beneden gericht.

De autorit begon. Het jurkje voelde plots veel minder speciaal.

Aangekomen bij de pizzeria stond er al een man te wachten. Bekka had hem nog nooit gezien. Hij was groot, droeg een net overhemd, en zijn haar was strak naar achteren gekamd. Toen hij hen zag, lichtte zijn gezicht op in een brede glimlach.

Mama liep recht op hem af, haar stappen licht, haar armen wijd. Ze omhelsde hem alsof ze elkaar al jaren kenden.

“Patrick,” zei ze, haar stem zacht en warm, bijna anders dan thuis.

Patrick haalde een ballon tevoorschijn. Rood, met een vrolijk lint eraan. Hij knielde voor Bekka neer en reikte haar het touwtje aan.

“Do you like the color?” vroeg hij met een vriendelijke glimlach.

Bekka knikte verlegen, haar vingers sloten zich om het lint. Ze durfde hem amper aan te kijken, maar ze voelde haar hart een klein sprongetje maken.

“Ah, the angel speaks English?” grinnikte Patrick.

Mama lachte meteen. Een vrolijke, bijna overdreven lach. Haar hand gleed speels over zijn arm.

“She learns from the TV shows we watch together,” antwoordde ze in haar beste Engels, haar stem een tikje hoger. “She’s so clever, aren’t you, sweetie?”

Bekka knikte opnieuw, haar wangen werden warm van de aandacht. Dit waren de momenten die ze koesterde. Als mama zo deed, zo lief, voelde het alsof alles klopte. Alsof ze een normaal gezin waren.

Mama was altijd zo anders bij haar vrienden. Lacherig, zacht, vol complimentjes.

De vorige vriend, die was er ook een paar keer geweest. Hij had zelfs eens blijven slapen. Maar toen, plots, was hij weg. Geen uitleg, geen woorden. Gewoon verdwenen.

Vrienden van mama bleven nooit lang.

Maar vandaag dacht Bekka daar niet aan. Er was pizza. En een ballon.

De geur van gebakken pizza hing zwaar in de lucht. Bekka wiebelde op haar stoel, haar ballon vastgeknoopt aan de leuning, haar voeten bungelend boven de vloer. Patrick praatte en lachte met mama alsof ze elkaar al jaren kenden.

Hij bestelde extra drinken, vroeg Bekka wat haar favoriete topping was, knikte begripvol toen ze iets over school vertelde. Alles aan hem voelde makkelijk. Vriendelijk. Charmant.

En mama straalde.

Bekka zag het. Die blik in haar moeders ogen.

Die zachte glimlach, het spelen met haar haar, de manier waarop haar ogen iets glansden. Het was dezelfde blik als bij de vorige vriend. Toen alles nog nieuw was. Voordat hij zomaar verdween.

Patrick boog zich iets naar voren, zijn elleboog op tafel, en legde zijn hand even op mama's arm.

"You know," zei hij met die warme, kalme stem, "we should do this more often. Spend time together."

Mama lachte, haar hand speelt op zijn arm. "Yeah? You think so?"

Patrick knikte langzaam. "Absolutely. And next time... how about a trip to the zoo? There's a really nice one just outside the city."

Bekka's hart sprong op. Dierenpark! Ze zag zichzelf al bij de geitjes staan, misschien zelfs een ijsje eten.

Mama's ogen glinsterden. "Oh, that sounds amazing."

Patrick's ogen flitsten even naar Bekka, zijn lach zacht. "And we could make a whole day of it. Maybe even hit the amusement park afterward."

Mama lachte harder nu, haar hoofd iets achterover. "You're making big plans."

Patrick grijnsde. "Life's too short for small ones."

De avond vorderde, de kaarsjes op tafel flakkerden zacht. Bekka begon te gapen, haar hoofd leunend tegen de rugleuning. Patrick volgde haar met zijn blik, zijn stem werd zachter.

"Maybe she should get some rest. It's getting late for her," zei hij, zorgzaam, maar zonder mama te willen corrigeren.

Mama draaide zich naar Bekka, zuchtte een beetje. "Yeah... it's getting late."

Patrick leunde iets dichtër naar haar toe, zijn stem verlaagde zich.

"How about we meet again tomorrow? Spend some more time together?"

Mama knikte langzaam, haar ogen hielden die warme glans vast. Bekka voelde het.

De manier waarop Patrick zijn plek vond. Tussen hen in. Hij was nog niet weg, maar ze wist al: hij zou blijven.

De volgende dag voelde licht en vrolijk aan. Het was lang geleden dat Bekka haar moeder nog zo had horen lachen. Echte, warme lachjes, niet de korte, geforceerde die ze soms gebruikte om mensen om de tuin te leiden.

Patrick was grappig. Hij maakte stomme mopjes die Bekka deden giechelen, en telkens als hij haar onverwachts kietelde, schaterde ze het uit. Soms nam hij haar hand vast terwijl ze liepen, of tilde haar speels op zijn schouder zodat ze beter kon zien over de hoofden van andere bezoekers in het dierenpark.

Hij nam mama ook dicht tegen zich aan tijdens het wandelen. Soms heel casual, zijn arm losjes om haar schouder, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Bekka zag het allemaal vanuit haar ooghoeken. Toen ze een ijsje likte, zag ze hen zelfs kussen. Mama's ogen dicht, Patrick's hand zacht in haar nek. En in plaats van zich ongemakkelijk te voelen, voelde Bekka zich... blij.

Alsof hun gezin eindelijk klopte.

De diertuin was een wonderland. Ze rende van het ene hek naar het andere, riep enthousiast naar elke giraffe, elke aap, elke gekleurde papegaai. Alles was zo groot, zo levendig, zo echt.

Alsof de wereld even echt voor haar openstond.

Bekka's hart zwol bijna van geluk.

Kon dit blijven duren?

De gedachte kroop stilletjes in haar hoofd terwijl ze naar een baby-olifant keek die zijn slurf klungelig in een plas water liet ploffen.

Misschien.

Misschien was dit het begin van iets goeds.

De dagen gleden voorbij en Patrick was er veel.

Heel veel.

Soms was hij er al wanneer Bekka wakker werd. Zijn jas hing dan nonchalant aan de kapstok, zijn schoenen stonden naast die van mama. Soms bleef hij slapen, en dat leek volkomen normaal te zijn geworden. Mama was anders als hij er was. Lichter. Zachter. Minder snel boos.

De ochtenden waren ineens fijn.

Bekka huppelde bijna naar de ontbijttafel, waar Patrick haar begroette met een brede glimlach en mama haar een kus op het hoofd gaf.

De sfeer was warm, bijna als in de families die ze op televisie zag.

Soms mocht ze zelfs een tweede glas chocomelk, iets wat vroeger ondenkbaar was geweest.

En op andere dagen lagen er boterkoeken op tafel, vers en geurend naar gebakken geluk.

Bekka genoot.

Van elk klein moment.

Het voelde als een droom waarin ze even mocht blijven wonen.

Alles was zo leuk.

Zo gewoon.

En Bekka begon voorzichtig te hopen dat het nooit meer anders hoefde te worden.

Het was vroeg.

De zon piepte nog maar net langs de gordijnen toen Bekka haar ogen opende. Ze vroeg zich af of Patrick er vandaag ook zou zijn. Als hij er was, voelde de ochtend altijd net iets beter.

Eerst naar de badkamer. Een plasje doen.

Ze geeuwde luid, nog niet helemaal wakker, en slofte de gang op.

Toen ze de deur opende, stond hij daar.

Patrick.

Helemaal bloot.

Bekka verstijfde. Haar ogen werden groot. Ze bleef stokstijf staan in de deuropening.

Ze had nog nooit eerder iemand zo gezien. Wat was dat tussen zijn benen? Haar hart bonsde plots sneller in haar borst.

“Hi, sweetie,” zei Patrick, zijn stem warm en kalm. “It’s ok. Come in.”

Voor ze het goed en wel besepte, nam hij haar kleine hand in de zijne en begeleidde haar zachtjes de badkamer binnen. Bekka voelde zich plots verlegen, haar wangen werden warm. Ze wist niet goed wat ze moest doen of zeggen.

Patrick glimlachte naar haar.

“It’s ok, really. You don’t have to be afraid.”

Rustig wikkelde hij een handdoek om zijn middel en hurkte zich neer, zodat hij op haar hoogte was.

Bekka durfde hem nog steeds niet aan te kijken.

Zijn hand streek zacht over haar haren, schoof een plukje achter haar oortje.

“It’s ok, sweetie. Do you need to pee?” vroeg hij zacht, terwijl hij naar het toilet wees.

Bekka knikte voorzichtig.

“Ok. You need help?” vroeg hij terwijl hij haar pyjamabroekje voorzichtig omlaag deed en haar op het toilet zette.

Terwijl zij daar zat, begon Patrick zijn tanden te poetsen, zijn blik gericht op de spiegel voor zich.

Bekka kon alleen maar staren naar zijn blote bovenlijf, de handdoek slordig rond zijn middel. Alles voelde vreemd, anders dan normaal.

Ze durfde niet te plassen.

Haar lichaam weigerde.

Maar toen Patrick plots een gek gezicht trok in de spiegel, zijn wangen bol, zijn ogen scheel, kon ze niet anders dan giechelen. Het lachje ontsnapte haar, en tegelijk begon het plassen vanzelf.

Patrick lachte zachtjes mee zonder om te kijken.

Mama was weg.

Ze had een telefoontje gekregen van haar werk en moest onverwacht vertrekken.

Patrick had Bekka uitgelegd dat hij vandaag op haar zou passen. Alleen zij twee.

Bekka vond het een geweldig idee.

Patrick was altijd vrolijk. Alles voelde lichter als hij in de buurt was.

Hij had pannenkoeken gebakken, dikke, warme pannenkoeken, vol geur van zoete boter en chocolade.

Bekka at gretig, haar vingers kleverig van de choco.

“What about we stay home and watch cartoons all morning?” stelde Patrick voor, terwijl hij een stapel borden naar de keuken bracht. “I have chips and cookies!”

Bekka knikte enthousiast, haar mond nog vol met een stuk pannenkoek.

Chips én koekjes! Dat klonk als de beste ochtend ooit.

Patrick lachte. “Ok, but first... we shower, ok? Then we can stay in our pajamas all day.”

Bekka knikte opnieuw.

Dat klonk helemaal goed.

Ze schoof van haar stoel, liet haar voeten ploffen op de vloer, en liep met volle mond richting de badkamer, waar ze het geluid van stromend water al hoorde.

Het bad liep vol, witte stoom kroop over de rand van de deur.

Patrick stak zijn hoofd om het hoekje.

“You coming, sweetie?” vroeg hij met een knipoog.

Bekka lachte, haar gezicht nog besmeurd met chocoladerestjes, en huppelde naar binnen.

Alles voelde licht.

Normaal.

Fijn.

Bekka kwam de badkamer binnengewandeld.

Patrick stond al naast het bad, het water borrelde zachtjes, warm en geurend naar lavendelseep.

Hij stak zijn hand uit naar haar. Bekka stapte dichterbij.

Patrick hurkte neer, keek haar even aan. Zijn blik was zacht, maar er zat iets in dat ze niet goed kon plaatsen.

“Time to get clean,” zei hij met een glimlach.

Voorzichtig begon hij haar uit te kleden. Eerst haar shirtje. Hij maakte een grapje door met zijn vinger in haar buik te prikken.

Bekka giechelde, haar stem licht van plezier.

Daarna trok hij haar pyjamabroekje naar beneden.

Hij bleef even stil. Zijn blik veranderde.

Geen grapjes meer. Geen lachje.

Bekka voelde het.

Die kleine verschuiving in energie, die ze zo goed kende van bij mama. Maar dit voelde anders. Stillere spanning. Ongrijpbaar.

Ze keek even naar beneden, onbewust. Was er iets raar? Ze begreep het niet.

Patrick zei niets. Hij tilde haar gewoon op en zette haar zachtjes in het bad. Het water was warm, een beetje té warm, maar nog net niet onaangenaam.

Hij pakte een emmertje en goot het water voorzichtig over haar schouders.

Daarna begon hij haar in te zepen, zijn handen bewogen langzaam, bijna bedachtzaam.

Het was anders dan hoe mama het deed. Zachter. Langzamer. Soms kneep hij een beetje, bleef zijn hand iets langer rusten dan nodig was.

Bekka keek omhoog. Patrick lachte niet meer.

Zijn blik was anders. Stil.

En zijn ogen keken op een manier die haar vreemd voorkwam.

Hij draaide haar voorzichtig om en begon haar rugje in te zepen, van haar schouders tot haar onderrug.

Zijn handen gleden ook over haar billetjes.

Ze voelde hoe hij daar wat langer bleef hangen, hoe zijn hand even stil stond waar dat anders nooit gebeurde.

Ze wist niet wat het was. Alleen dat het... vreemd voelde.

Niet pijnlijk. Niet hard. Maar raar.

En plots was het alsof haar hoofd leeg werd. Alsof ze haar adem inhield zonder dat iemand het merkte.

Hoofdstuk 3 Stiltes

Patrick bleef steeds vaker slapen.

Hij had zijn tandenborstel al in de badkamer gezet en mama zei soms lachend dat ze nu 'met z'n drietjes' waren. Bekka zei daar niets op. Ze glimlachte mee. Dat werd verwacht.

Als mama 's avonds moest werken, was het Patrick die haar instopte.

In het begin was dat nog fijn.

Hij kwam dan binnen, ging op haar bedrand zitten en speelde even met haar knuffelbeer.

Hij maakte gekke stemmetjes en trok gekke bekken. Bekka lachte dan zachtjes, blij om iets van licht in haar dag te voelen.

Maar na een tijdje veranderde er iets.

De badkamer momenten duurden langer.

Patrick waste haar steeds langzamer, liet het water opnieuw bijvullen, terwijl hij grapjes maakte die zij niet meer begreep.

Op een avond kwam hij haar kamer binnen.

Hij had niets aan.

Zijn hele lijf was bloot. En dat 'rare ding' tussen zijn benen stond recht omhoog. Het leek groter, anders dan voorheen.

Hij lachte, alsof het niets was.

"Girls have a pipi," zei hij. "And boys have a wiwi. You can touch it if you want."

Maar Bekka wilde dat niet.

Ze schudde stilletjes haar hoofd. Ze zei niets. Ze durfde niets.

Daarna leken de dagen oneindig.

Bekka wist niet meer wat normaal was.

Ze bleef meer en meer in haar kamer. Ze praatte minder. Ze speelde niet meer. Alles voelde dof.

Mama merkte niets.

Of ze wilde niets merken.

Ze stelde geen vragen. Ze was vaak moe.

Of op haar telefoon.

Op een avond moest mama weer werken.
Ze gaf Bekka een snelle kus en zei dat Patrick er weer zou zijn om voor haar te zorgen.

Bekka wilde iets zeggen.
Iets kleins. Een nee, misschien. Maar haar stem bleef ergens hangen.

Hij deed zo raar als mama er niet was.
“Time to get clean,” hoorde ze hem even later zeggen, zijn stem galmde door de gang.

Daar was het weer.
Bekka stond op.
Maar in plaats van naar de badkamer te gaan, liep ze naar haar kamer.

Ze sloot de deur en ging op haar bed zitten.

Ze wilde niet meer naar de badkamer.

Niet vandaag.

Misschien nooit meer.

De deur ging open.
“Time to get clean, Bekka.”
Zijn stem was harder dan anders. Niet speels. Niet lief.

Bekka durfde hem niet aankijken.
Ze klemde haar vingers om haar knuffel, maar voor ze het wist, had Patrick haar al opgepakt. Zijn armen waren strak rond haar heen. Te stevig.

“You have to listen,” zei hij laag.
“You have to be a good girl. Ok?”

Bekka knikte zwiingend, haar ogen gericht op de grond.
Ze deed zelf haar kleertjes uit, zodat hij het niet hoefde te doen. Ze wilde geen reden geven om boos te worden.

In de badkamer stonden al een paar gele eendjes in het bad, dobberend op het warme water.
Even dacht Bekka dat het misschien weer leuk zou worden. Zoals vroeger. Zoals toen.

Maar Patrick deed iets wat hij nog nooit had gedaan.
Hij kleepte zich uit.
En hij kroop mee het bad in.

Bekka's ogen werden groot. Ze wist niet waar ze moest kijken.
Ze voelde haar hart in haar keel kloppen.

Hij speelde even met de eendjes, maakte geluidjes alsof alles normaal was. Bekka lachte niet.

Ze keek naar de tegels.

En toen voelde ze het weer.

Zijn hand op haar arm.

Het moment waarop hij haar dichterbij trok.

Hij pakte haar handje vast.

Wreef er wat zeep in.

"Now you make me clean," zei hij zacht.

Bekka begreep het eerst niet.

Tot hij haar hand naar hem toe bracht, lager, waar ze niet wilde zijn.

Ze trok haar handje terug, schudde haar hoofd. "Nee..."

Patrick's gezicht veranderde.

Zijn stem werd scherp.

"You have to be a good girl!"

Hij pakte haar hand opnieuw vast. Dwingend.

Zijn vingers knelden.

Bekka voelde zich misselijk.

Het voelde fout. Alles voelde fout.

Ze begon te huilen.

Patrick's grip werd harder.

Plots trok hij haar uit het bad. Zijn bewegingen waren ruw. Het water spatte op de grond.

Ze gilde. "Mama!"

Maar mama was niet thuis.

"Mama is not here!" snauwde hij.

Zijn ogen waren donker. Geen glimlach, geen grapje. Alleen woede.

Ze was nog nat van het bad, vol zeep, toen hij haar ruw afdroogde. Zijn hand gleed hard over haar huid, te snel, te pijnlijk.

En toen voelde ze de klap.

Hard. Op haar billen.

Ze hilde luider.

"No more crying!" riep hij, en sloeg opnieuw.

Bekka kromp ineen.
Ze wilde verdwijnen.
Weg. Weg uit deze kamer. Weg uit dit lijf.
Hij gooide haar hardhandig op bed.
De deur sloeg met een klap dicht.
Bekka kromp ineen, haar knuffel stevig tegen haar borst gedrukt.
Ze lag stil, haar schouders trillend, maar durfde niet te huilen.
Toch kwamen de tranen vanzelf. Zacht. Stil.
Ze rolden over haar wangen alsof haar lichaam het huilen voor haar deed.
Ze wilde weg. Weg van alles.
Uren werden dagen. Dagen werden maanden.
En Bekka zei niets. Niet tegen mama. Niet tegen Patrick.
Ze wist niet eens hoe dat moest.
Wat zou ze zeggen?
Zou iemand luisteren?
Elke keer als mama zei dat ze moest overwerken, kneep haar maag zich samen.
Dan zou Patrick haar weer in bad stoppen. Weer "lief" doen.
Totdat het niet meer lief voelde.
Maar op een nacht, zonder aankondiging, ging haar deur zachtjes open.
Patrick.
Naakt.
Zijn ogen glommen vreemd in het schijnsel van het ganglicht.
Bekka verstijfde. Een golf van paniek trok door haar heen. Haar adem stokte, haar lichaam verstarde.
Ze wilde roepen, maar zijn hand was sneller.
Hard tegen haar mond.
"No crying," fluisterde hij scherp.
Zijn vrije hand bewoog omhoog, als een waarschuwing.
Bekka schudde snel haar hoofd.
Hij liet haar los.
"Are you going to be a good girl?"
Zijn stem klonk zachter nu. Bijna geruststellend.
Ze knikte.

Patrick kwam naast haar liggen.

Hij nam haar handje.

Legde het ergens neer waar ze niet wilde zijn.

Bekka wilde wegtrekken, maar haar lijf luisterde niet.

Ze hield haar adem in. De tranen gleden opnieuw. Stil. Zonder geluid.

Patrick ademde steeds zwaarder. Zijn gezicht trok rare grimassen. Hij maakte geluiden die ze niet begreep.

Ze keek naar het plafond.

Ze stelde zich voor dat ze ergens anders was. Een warm dekentje.

Een veld vol bloemen. Een huis met een hond.

“Good girl,” fluisterde hij uiteindelijk.

Hij draaide zich om. Zijn rug naar haar toe. Hij snokte, ademde diep, en gaf haar een zoen op het voorhoofd alsof niets gebeurd was.

Daarna stond hij op.

En verdween.

De kamer werd donker.

En Bekka werd stiller dan ooit.

De volgende ochtend was het stil aan de ontbijttafel.

Bekka zat met haar hoofd gebogen boven haar kom cornflakes.

Haar lepel maakte zachte krassen langs de randen, telkens opnieuw.

Ze at traag. Bijna mechanisch.

Patrick en mama praatten rustig, alsof alles gewoon was. Alsof er niets tussen de muren hing behalve het aroma van koffie en melk.

Patrick stond op en liep langs Bekka.

Terwijl hij passeerde, legde hij zijn handen op haar schouders.

Ze kromp meteen ineen.

Alsof haar huid hem herkende voordat haar hoofd het kon verwerken.

Hij boog zich over haar heen en drukte een kus op haar hoofd.

De brok in Bekka's keel werd bijna te groot. Haar lip begon te trillen. Ze slikte hard om de tranen weg te duwen.

“Wat heb jij nu weer?” klonk haar moeders stem.

Venijnig.

Fel.

“Doe eens normaal.”

Bekka durfde niets te zeggen. Ze staarde naar haar bord.

“Geef Patrick een knuffel,” zei haar moeder, dit keer zonder ruimte voor tegenspraak.

Bekka schudde haar hoofd.

Het kwam er nauwelijks uit. Een schuwe, automatische ‘nee’.

“Wat nee?”

Stoelen schoven. Haar moeder stond nu recht. Haar ogen scherp, haar gezicht vol ergernis.

“Its ok, bunny,” zei Patrick snel. Zijn stem was laag en kalmerend. “She’s just tired.”

“No, Patrick,” beet haar moeder hem toe. “It’s not ok.”

Ze draaide zich terug naar Bekka.

“Sta. Recht. En geef hem een knuffel.”

De stilte die volgde voelde zwaarder dan de kamer zelf.

Bekka twijfelde geen seconde langer.

Haar lijf bewoog voor ze zelf de keuze kon maken.

Ze stond op.

Liep naar hem toe.

Sloeg haar armen zwakjes rond zijn middel, haar hoofd naar beneden gericht.

“That’s a good girl,” fluisterde hij zacht.

Zijn hand rustte even op haar rug.

Hij knipoogde.

Bekka keek op, naar haar moeder.

Haar blik, daarnet nog scherp als messen, leek weer iets zachter geworden. Bijna tevreden.

Bekka ging terug zitten.

Patrick was vertrokken naar zijn werk.

Voor het eerst sinds lang zaten ze weer met z’n tweeën aan tafel.

Bekka had nauwelijks iets gegeten. Haar cornflakes waren klef geworden en haar thee koud. Ze wilde net opstaan toen haar moeders stem haar sneed.

“Ik heb nog een eitje te pellen met jou.”

Bekka verstijfde.

“Sorry mama,” zei ze snel. “Ik zal Patrick de volgende keer meteen een knuffel geven.”

“Dat niet!”

Haar moeders stem klonk scherp. Kort.

“Daar gaat het niet om.”

Bekka keek omlaag.

“Ik heb telefoon gekregen van school. Dat je raar doet. Dat je niet meer speelt.”

Haar moeders ogen stonden op scherp, haar mond strak.

“Wat stelt dat voor, Bekka? Waarom stel je je aan?”

Bekka slikte.

“Blijkbaar eet je ook bijna niets op school,” ging haar moeder verder.

“Denk je dat dat gratis is? Weet je wel hoeveel ik daarvoor moet betalen?”

Ze stond op, haar handen in haar zij, haar stem als klappen op de tafelrand.

“Vind jij dat normaal? Zo moeilijk doen? Stel je niet aan! En maak dat ik géén telefoons meer moet krijgen van school, begrepen?!”

Bekka knikte snel. Haar hart klopte in haar keel.

“Begrepen?” herhaalde haar moeder nog één keer, harder nu.

“Ja mama,” fluisterde ze.

Er viel een stilte. Alleen het geluid van een tikkende lepel in een lege kop.

“Ik moet binnenkort een paar dagen weg,” zei haar moeder daarna, alsof het een gewone mededeling was.

“Maar Patrick zal voor je zorgen. Dat is oké, toch?”

Bekka's adem stokte. Haar ogen sperden zich open.

Ze wilde iets zeggen, maar haar stem was weg.

Patrick zou blijven.

Zij zou alleen zijn. Met hem.

En hoewel ze gemerkt had dat er soms woorden vielen tussen mama en Patrick, had ze gehoopt dat dat betekende dat hij

misschien weg zou gaan. Gewoon zou verdwijnen. Zoals anderen voor hem.

Niet dit.

Niet dagenlang. Alleen.

Ze knikte.

Niet omdat ze het begreep.

Maar omdat ze bang was om nog meer vragen te krijgen.

Hoofdstuk 4 Wat bleef

Patrick verdween op een nacht.

Niet stil. Niet onopvallend.

Maar in een laaiende ruzie met deuren die dichtsloegen en woorden die sneden als messen.

Mama krijste.

Hij schreeuwde terug.

En ergens, in het midden van dat alles, lag de schuld.

Bij Bekka.

“Dit is allemaal jouw schuld,” had mama gesnauwd toen ze die avond thuiskwam.

“Hij wilde ons helpen, en jij verpest alles!”

Sindsdien leerde Bekka: als er iets mis ging, was het haar fout. Altijd.

Of de melk omviel, of de elektriciteit uitviel, of mama ruzie had met iemand, het was *Bekka's schuld*.

Ze leerde te zwijgen.

Altijd 'sorry' zeggen. Zelfs als ze niet wist waarvoor.

De woorden van haar moeder werden met de jaren niet zachter, alleen scherper.

Als messen die zonder pardon over haar huid krasten.

“Ik had je beter nooit gekregen.”

“Je bent lelijk. Kijk naar jezelf.”

“Ben je nu alweer verdikt?”

“Schaam je. Je lijkt op een varken.”

Soms, op de donkerste dagen, kwamen er zinnen die niet alleen pijn deden, maar gaten sloegen in wie Bekka dacht dat ze was.

“Waarom ga je niet gewoon de prostitutie in? Da's het enige waar je goed voor bent. Breng je tenminste nog iets op.”

Het huis werd geen thuis.

Het was een kooi vol stemmen die haar langzaam afbraken.

Liefde was iets uit films.

Warmte iets uit boeken.

Veiligheid had ze alleen in haar hoofd.

Bekka bouwde een wereld in stilte.
Een plek waar ze wel welkom was.
Waar iemand haar wél zag, waar iemand haar vasthield zonder pijn te doen.
Waar ze geliefd was. Mooi. Normaal.
Ze droomde zich daarheen, steeds vaker.
Tot ze niet meer wist wat echt was en wat niet.
Tot ze leerde te vergeten.
De herinneringen werden kamers die ze op slot deed.
En hoe harder mama riep, hoe dieper Bekka naar binnen vluchtte.

Bekka was inmiddels 14 jaar. Het badwater was lauw geworden. Bekka lag stil in het water, haar huid rimpelig, haar hoofd tegen de koude rand. Haar blik was wazig gericht op het plafond, haar gedachten ergens ver weg.

Tot plots de badkamerdeur openvloog.
Mama.
Ze kwam binnen met een gezicht als onweer en een telefoon in haar hand.

“Hier,” snauwde ze. “Is voor jou.”
Bekka trok haar knieën iets omhoog, verbaasd.
“Voor mij?”
“Voor wie zou het anders zijn?” beet haar moeder haar toe.
“Wie is het?”
“Dat hoor je zo wel!”
Ze reikte de telefoon aan alsof het iets vies was.
Bekka pakte hem aan, aarzelend.

“Hallo?”
Er viel even een stilte aan de andere kant.
En toen:
“Dag zusje.”
Ze schoot overeind in het bad, het water klotste over de rand.
“Broer?” Haar stem brak.

“Ben jij het echt?”
“Ja, ik ben het,” klonk het rustig aan de overkant.
Dezelfde stem, iets dieper nu. Volwassener. Maar onmiskenbaar hij.

“Ook al wil mama het niet... ik wil je zien,” zei hij zacht.
“Ik en mijn vriendin komen je morgen even halen. Als je dat goed vindt. We hebben veel bij te praten.”

Bekka's hart sloeg over.

Haar vingers klemden zich om de telefoon alsof hij elk moment kon verdwijnen.

Ze had hem bijna tien jaar niet gezien. Niet gehoord.
Soms dacht ze dat hij gewoon gestopt was met bestaan.
Maar hij was er nog.
En hij kwam terug.

Voor haar.

Waarom mama het nu wél had toegelaten, wist Bekka niet.
Misschien uit gemakzucht. Misschien uit schuld. Misschien gewoon omdat ze geen energie had om tegen te sputteren.

Maar het maakte haar niet uit.

Haar broer zou komen.

Ze had de klok die dag vaker bekeken dan de juf. Op school kon ze zich nergens op concentreren. Haar gedachten fladderden als vlinders rond dat ene idee: *hij komt terug. Voor mij.*

Toen ze eindelijk thuiskwam, trapte ze haar schoenen uit en stormde haast de woonkamer binnen.

Op de zetel zat een jonge vrouw.

Bekka stopte abrupt.

Dat is niet mijn broer, dacht ze, verward.

En toen voelde ze het.

Twee armen van achteren die haar vastgrepen, stevig maar warm.

Ze gilte het uit, niet van schrik, maar van blijdschap.

“Broer!!”

“Zusje!” klonk het achter haar, met dezelfde warmte van vroeger.

Ze draaide zich om, vloog hem in de armen en klemde zich aan hem vast alsof ze hem nooit meer zou loslaten.

De knuffel was lang, stevig, vol jaren die ze niet hadden gedeeld.

Voor ze het wist, kwamen de tranen.

Ze kon ze niet stoppen.

“Rustig maar,” fluisterde hij. Zijn hand streek over haar rug. “Ik ben hier. Alles is goed.”

Ze knikte snikkend, haar gezicht tegen zijn jas gedrukt.

“Zullen we iets leuks gaan doen?” vroeg hij even later.

“Want mama heeft net gepoetst en wil niet dat we te lang blijven.”

“Ja!” Bekka’s gezicht lichtte op. Haar tranen droogden bijna vanzelf.

“Dit is trouwens mijn vriendin, Tanja,” zei hij, terwijl hij naar de jonge vrouw op de zetel wees.

Tanja glimlachte lief. “Hoi Bekka. Fijn je te ontmoeten.”

Bekka knikte verlegen, maar haar ogen bleven glinsteren.

Voor het eerst in lange tijd voelde ze het: hoop.

De bistro was klein en warm, met houten tafels en een geur van koffie en pannenkoeken in de lucht. Bekka zat tussen haar broer en Tanja in, haar voeten bungelend onder de stoel, haar handen in elkaar gevouwen op haar schoot.

Nog voor de ober hun bestelling had opgenomen, boog haar broer zich naar haar toe.

“We gaan eerlijk zijn, oké?”

Zijn stem was zacht, maar doordrong alles.

“Je moet daar weg, zus. Zo snel mogelijk.”

Bekka slikte. Ze had het zelf ook al gedacht, gevoeld, gehoopt.

“Mama zegt soms al dat ik moet vertrekken,” fluisterde ze.

“Dat deed ze bij mij ook,” knikte hij. “Bij mij was het niet anders.”

Hij zuchtte, keek even naar Tanja die hem kort aankeek, alsof ze precies wist wat hij voelde.

“Ik heb ook niet altijd de juiste keuzes gemaakt,” gaf hij toe.

“De instelling waar ik toen terecht kwam... het was niet makkelijk. Maar het was nog altijd beter dan bij mama.”

Bekka keek naar haar handen.

De nagels kortgeknipt, haar vingers schraal.

“Gaat het op school?” vroeg hij voorzichtig.

Ze schudde haar hoofd.

“Nee... Ze pesten mij. Ik heb geen vriendjes. Mijn broeken zijn altijd te kort... en mijn haar is nooit mooi.”

“Zusje toch...”

Zijn stem brak een beetje.

Hij legde een hand op de hare.

“Ga werken. Zoals ik. Ik ben gestopt met school, begon te werken, verdiende mijn eigen geld. Daardoor kon ik uit de instelling en woon ik nu alleen.”

Bekka's ogen lichtten op.

“Kan ik niet bij jou komen wonen?” vroeg ze zacht, hoopvol.

Haar stem trilde een beetje, alsof ze wist dat het antwoord haar hart zou breken.

Haar broer keek haar aan. Lang. Lief.

“Dat gaat niet, zus.”

Hij klonk oprecht verdrietig.

“We hebben daar gewoon geen ruimte voor...”

De glans in haar ogen doofde langzaam uit.

Ze knikte.

Zoals ze altijd deed.

De dagen na haar ontmoeting met haar broer werden een hel. Alsof hij de druppel was geweest.

Alles werd Bekka's schuld.

Elke kruimel op de grond.

Een kussen dat niet recht lag.

Een kopje dat niet op de juiste plek stond.

“Ben ik dan echt zo slecht?” vroeg ze zich af terwijl ze onder haar dekbed lag, haar knuffel dicht tegen zich aangedrukt.

“Waarom kan niemand mij graag zien?”

Ze dacht aan de meisjes op school.

Aan hoe ze samen lachten, zonder angst, zonder blauwe plekken op hun hart.

Waarom kregen zij wel een thuis? Een warme mama? Een plek waar ze gewoon kind mochten zijn?

“Naar je kamer!”

Die zin hoorde ze bijna elke dag.

“Ik wil je hier niet!”

“Ga weg!”

“Het werkt niet meer, jij hier thuis.”

“Je moet weg!”

“Ik wil alleen zijn!”

De woorden bleven nazinderen, als koude windstoten door een gebarsten raam.

En toen kwam het moment.

Bekka zat aan tafel. Haar moeder stond recht, armen over elkaar, haar gezicht verhard.

“Je mag kiezen,” zei ze.

“Of je gaat vrijwillig, of via de jeugdrechter. Aan jou de keuze.”

De woorden dropen van ongeduld, van afkeer.

Maar Bekka hoorde alleen dat laatste:

Jeugdrechter.

Dat klonk als boetes, als politie, als slechterik zijn.

Dus dan maar... vrijwillig?

Bekka knikte.

Niet omdat ze het begreep.

Niet omdat ze het wilde.

Maar omdat ze al lang had geleerd dat nee geen verschil maakte.

Hoofdstuk 5 De rode deur

Wat de langste rit in de auto leek, eindigde uiteindelijk voor een groot gebouw met een rode deur.

Felrood. Oogverblindend. Alsof het haar aankeek.

De motor werd uitgezet. Niemand zei iets.

Bekka klemde haar handen om het handvat van haar kleine koffer.

Alles wat ze had, zat daarin.

Voor de deur stond een vrouw te wachten.

Ze had een vriendelijke glimlach en droeg een badge aan een lint om haar hals.

“Hallo Bekka,” zei ze. “Ik ben Kathleen, jouw begeleidster.”

Haar stem klonk zacht, professioneel, bijna geïmproviseerd.

“Ik zal je naar je kamer brengen en de gang van zaken hier uitleggen.”

Bekka knikte zwijgend.

Haar moeder werd ondertussen meegevoerd door een andere vrouw, zonder om te kijken, zonder iets te zeggen.

Geen kus. Geen omhelzing. Geen blik.

Ze was gewoon weg.

Kathleen liep voor haar uit door de gangen die naar schoonmaakmiddelen roken en lichtjes echoënd voelden.

De muren waren wit. Té wit.

Na een paar bochten bleef ze staan voor een deur.

Ze opende hem.

“Dit is je kamer, Bekka.”

Een kleine ruimte.

Een bed met een dunne spreid.

Een kitchenette.

Een groot raam met uitzicht op een binnentuin die er op dat moment leeg en grijs bij lag.

“Je mag hier je eigen plek van maken,” zei Kathleen. “Er is altijd iemand in de buurt als je hulp nodig hebt.”

En daar stond Bekka.

In het midden van de kamer.

Met haar kleine koffer.

Met alles wat ze bezat.

Alles wat nog van haar was.

Ze keek naar het raam, maar zag alleen de weerspiegeling van zichzelf.

Haar eerste nacht werd onderbroken door zacht geklop op de deur.

“Bekka?”

De stem was rustig.

“Tijd om op te staan.”

Even lag ze nog stil.

Verward.

Haar ogen vonden het plafond, en pas toen ze de vreemde geur van het matras en het licht van de binnentuin door het raam zag, wist ze: dit is echt.

Geen droom.

Geen ontsnapping.

Ze schoof de dekens van zich af, kleedde zich snel aan en streek met haar vingers haar haar zo goed en zo kwaad mogelijk glad.

Haar knieën voelden slap.

In de gang stond Kathleen te wachten.

“Goedemorgen,” glimlachte ze. “Heb je een beetje kunnen slapen?”

Bekka knikte zwijgend.

“Mooi. Dan stel ik je nu even voor aan iedereen, oké?”

Ze liepen samen naar de keuken.

De geur van toast en lauwe koffie hing in de lucht.

Rond de tafel zaten verschillende meisjes.

De ene met warrig haar en grote koptelefoon op, de andere al netjes aangekleed, roerend in een kom cornflakes. Er was gebabbel, geslurp, het schrapen van stoelen.

Kathleen klapte zacht in haar handen.

“Hi allemaal. Dit is Bekka, ze is sinds gisteren bij ons. Willen jullie haar welkom heten?”

Een bijna unisono “*Hi Bekka*” klonk door de ruimte, al was het enthousiasme van sommigen duidelijk groter dan dat van anderen.

Aan tafel zaten ook een paar volwassenen, andere begeleiders, gokte Bekka. Ze observeerden meer dan dat ze spraken.

Een meisje met een smal gezicht en donkerblond haar wenkte naar de stoel naast haar.

“Hé, hier is nog plek.”

Bekka liep aarzelend naar haar toe.

“Ik ben Vero,” zei het meisje zacht.

“Dag Vero,” knikte Bekka.

Ze ging zitten.

Voor het eerst sinds lang voelde ze zich niet helemaal alleen.

De dagen vlogen voorbij.

Niet omdat ze gelukkig was, maar omdat alles in de instelling in een ritme viel dat sneller ging dan haar hoofd kon bijhouden.

Ochtend. Eten. Activiteit. Groepsmoment. Avond. Nacht.

En dan opnieuw.

Bekka voelde zich langzaamaan iets meer op haar plaats.

Ze wist wie luid was, wie stil bleef, wie je beter niet aansprak voor het ontbijt en wie altijd net te veel rookte op de binnenplaats.

Maar iets aan deze plek voelde dubbel.

Alsof het een veilige haven was, maar tegelijk niet meer dan een tussenstation.

Tussen haar en de andere meisjes hing een vreemde vorm van nabijheid.

Niet die van vriendschap of vertrouwen, maar die van gedeeld verdriet.

Verbinding tussen gebroken zielen.

En toch bleef het afstandelijk.

Iedereen droeg hier een rugzak.

Sommigen open en luid, anderen verzwegen het met grote ogen en onverschillige blikken.

Bekka luisterde. Keek.

En hield zich stil.

Ze deed haar best erbij te horen, lachte mee op de juiste momenten, zat aan tafel met de anderen, deed wat er gevraagd werd.

Maar diep vanbinnen voelde ze zich nog steeds anders.

Als een puzzelstukje met een andere rand.

Connecties leggen was nooit haar sterkste kant geweest.
Niet thuis. Niet op school.
En ook hier niet.

Hier was het geen plek om jezelf te zijn.
Het was een plek om te overleven.
En daarin werd je alleen gelaten met je eigen hoofd.

Het was een warme avond, de lucht zacht als fluweel en gevuld met het geluid van krekels en flarden gelach.
Een paar meisjes hadden Bekka gevraagd of ze nog even meeking naar buiten.

“Niets speciaal, gewoon tot in het park.”

Bekka knikte meteen.

Ze zei geen nee.

Ze wilde niet weer het meisje zijn dat apart bleef. Ze wilde *ergens* bijhoren. Al was het maar voor een uur.

Ze slenterden over het pad, grappend, duwend, fluisterend over jongens en andere afwezigen.

In het park, onder een grote boom, gingen ze zitten in een halve kring.

Eén van de oudere meiden Lara, van wie iedereen een beetje bang was haalde plots iets uit haar jaszak.

Een klein plastieken zakje, gevuld met witte pillen.

“Iemand een snoepje?” vroeg ze met een scheve grijns, terwijl ze het zakje onder hun neus hield.

Bekka voelde hoe de sfeer veranderde.

Luchtig, maar geladen.

De spanning van iets ‘groots’ dat klein werd verpakt.

“Gaan we eens zot doen, meiden?”

Lara’s ogen flitsten van gezicht naar gezicht.

Een paar meisjes aarzelden nauwelijks.

Ze grepen een pil, lachten wat harder dan anders, slikten zonder aarzeling.

Bekka keek toe.

Ze wist wat het was.

Niet precies, maar genoeg om te weten dat het niet zomaar snoep

was.

Toch reikte haar hand uit. Alsof die beslissing buiten haar om viel.

“Zal wel geen kwaad kunnen,” dacht ze.

Eén keer. Gewoon eens meedoen. Gewoon... niet anders zijn.

Ze nam plaats op een bankje, naast een jongen die blijkbaar bij één van de meisjes hoorde.

Hij rook vaag naar aftershave en tabak. Zijn stem was laag, diep, zo zwaar dat Bekka dacht dat de bank ervan trilde.

Ze keek naar zijn opgetrokken witte sokken in sandalen.

Hij zag er wat gek uit.

Dat was het laatste detail dat echt binnenkwam.

Daarna begon alles langzaam te zweven.

Alles was zo mooi.

De lucht leek zachter.

De blaadjes aan de bomen glinsterden als kleine spiegeltjes die het licht dansten over haar huid lieten werpen.

Zelfs het ritselen klonk als muziek alsof de bomen een liedje zongen dat alleen zij kon horen.

Bekka zat stil, haar benen losjes over elkaar, haar ogen halfdicht.

De wereld bewoog trager.

Ronder.

Veiliger.

De jongen naast haar was dichterbij gekomen.

Ze voelde zijn arm langs de hare, zijn aanwezigheid kalm en zwaar.

“Ik vind je knap,” zei hij zacht.

Bekka keek op en moest lachen.

Het kwam er spontaan uit, helder en onverwacht.

Hij glimlachte terug.

“Ik meen het echt.”

Zijn hand rustte nu op haar schouder.

Warm. Niet dwingend. Alleen aanwezig.

De dagen na die avond op het bankje gleden weg als een vage waas.